

Adrian Dăneț

Șapte zile și șapte nopți
din viața lui
—— Alexander S. ——

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DĂNEȚ, ADRIAN

Șapte zile și șapte nopți din viața lui Alexander S. / Adrian Dăneț. — Snagov :

Letras, 2020

ISBN 978-606-071-114-8

821.135.1

Picturi realizate de Alina Dăneț.

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului. Copyright 2020, Adrian Dăneț.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

CUPRINS

PROTOS LOGOS / 5

UNU / 9

UNU ȘI UN PIC / 19

DOI / 23

ALT DOI / 29

TREI / 35

ȘASE / 55

ȘAPTE / 61

OPT / 69

NOUĂ / 77

ZECE / 87

UNSPREZECE / 109

DOISPREZECE / 117

DOISPREZECE ȘI CEVA / 137

TREISPREZECE / 145

PAISPREZECE / 167

CINCISPREZECE / 213

PROTOS LOGOS

Mă numesc Matei și am 34 de ani. Fără 7 zile. Atât mai am până la ziua mea. Iar acesta este jurnalul meu. Am sentimentul că am avut cea mai importantă experiență din viața mea și simt nevoia să o spun întregii lumi. Sau poate numai mie.

După cum orice acțiune trebuie să aibă un scop, o justificare, o noimă, tot așa orice om ajuns în situația mea, trăind cele pe care le-am trăit, întâmplându-i-se toate lucrurile pe care am să vi le împărtășesc aici, cred că ar face mai mult sau mai puțin aceleași alegeri, aceleași acțiuni sau inacțiuni pe care le-am făcut (sau nu le-am făcut) și eu.

Cutremurat fiind de gândul celor lăsate în urma mea și de întrebarea care, atunci când e liniște în jur, apare dintr-un cotlon al minții mele și nu îmi mai dă pace, „cine am fost, cine sunt și cum am devenit ceea ce sunt?”, m-am decis să vă arăt fără cosmetizări și fără înflorituri inutile, brutal și direct, toate cele ce s-au întâmplat.

Știu că trebuie să o fac, pentru a vă da o șansă ca să aruncați o privire în creuzetul sufletului meu, în vâltoarea ideilor și a trăirilor pe care le-am avut, să înțelegeți măcar o câtime din cele ce s-au întâmplat și să vă avertizez.

La acest moment, nu simt exact ce înfățișare vor îmbrăca gândurile mele atunci când vor prinde contur în paginile ce urmează, dar vă las pe voi, cei care veți citi aceste rânduri, să îmi fiți judecători și să puteți decide, într-un final, sensul celor petrecute.

ANGST

Canvas Acrylic

15.75" x 19.7"

Copyright Alina Danet (<https://alinada.net>)

ANGST

Two monks were standing in the Temple grounds, arguing about a flag that was flapping wildly in the strong winds that were blowing that day.

One said, "The flag is moving."

The other replied, "No, it is the wind that is moving."

Just then Hui Neng happened to pass by. He told them, "Not the wind, not the flag. Mind is moving."

—Alo?

De la capătul celălalt se aude o respirație ușoară, urmată de o fracțiune de secundă de ezitare, dar nu prea mult. Atât cât trebuie, cât să incite, cât să lase loc de echivoc și de interpretare.

—Bună seara. Mă bucur de apel.

Vocea pe care o aud e plăcută, tânără, și mă face să-mi închipui o brunetă de 30-35 de ani, athletică, cel mai probabil stilată, îmbrăcată într-o rochie de seară neagră, sau poate una roșie, cu un decolteu elegant, neapărat cu un pahar de gin tonic în mână, într-o poză semi-artistică, precum o actriță de mare clasă care își pregătește intrarea în scenă, pentru un rol important.

—Da, bună seara. Am sunat pentru... nu știu exact de ce... mi-a căzut un anunț sub ochi și... am sunat.

—Perfect. Singurul lucru care trebuia făcut a fost făcut. De aici încolo e treaba mea. Eu sunt Alex. Propun să ne tutuim. De acord?

—Aaaa... ok, da! Eu sunt Matei.

—Hmm... unul dintre cei 4 aleși. Vameșul convertit. Știi că ai un nume care obligă! Putem să discutăm despre el, dar înainte de toate contractul îmi cere să îți spun regulile mele.

—Aha... bine.

—E foarte simplu. Sunt patru reguli simple și de bun simț.

Prima: Absolut tot ceea ce discutăm rămâne între noi. Nimeni și nimic nu va afla niciodată ce discutăm noi aici. Nici eu și nici tu nu vom duce mai departe cuvintele pe care le schimbăm. E un raport de confidențialitate 100%. Doi: Poți să îmi spui absolut tot ceea ce vrei, atât timp cât ne vom spune adevărul. De fiecare dată. Chiar dacă uneori e mai comod să minți, atunci când o vei face, e un semn că ne-am încheiat contractul. A treia: mă poți suna doar o singură dată pe zi. Și a patra, poate cea mai simplă: niciodată nu vei încerca să dai de mine și nu vei încerca să mă faci să te întâlnesc. Nu ne vom vedea față în față. Sunt doar o confidentă plătită pentru asta. Mă poți suna atunci când vrei, când ai chef, când ai nevoie, iar eu voi fi acolo. De fiecare dată. Te voi asculta, mă voi strădui să îți dau putere în momentele în care vei avea nevoie de ea, am să încerc să fiu un prieten de departe, care, dacă vei dori, îți va da uneori sugestii și idei, dar e imperios necesar să nu ne vedem. Niciodată. Nu mă vei căuta și nu vei încerca să afli nimic despre mine. Astea sunt regulile mele. Dacă le accepți, putem merge mai departe. Dacă nu, poți închide acum și uităm totul.

—Cam brutală abordarea, nu crezi? Nici măcar nu știu despre ce e vorba și mă bombardezi cu reguli.

—Da, îmi pare rău. Știu că nu e cea mai nimerită idee, dar ce să-i faci? E ca bifa la Termeni și Condiții de pe orice site web.

(Mda... Interesantă abordare. Deși nu mi-e foarte clar despre ce e vorba, decid să plusez. Hai să vedem ce se întâmplă – nu pot spune că am parte prea des de o asemenea conversație.)

—Hai să zicem că aș putea fi de acord, în anumite condiții, cu asemenea reguli. Uite, în spiritul sincerității tale, am o primă întrebare, spune-mi... ești frumoasă?

—Hahaha... ce repede ai ajuns la asta! Ca să îți răspund, da, sunt ceea ce tu ai putea să numești o femeie atrăgătoare. Întorc priviri pe stradă, simt de multe ori dorințe ale bărbaților care se visează cu mine în pat, știu ce vreau și cum să obțin ce vreau. De... hmm... cam aproape de fiecare dată! Iar ca să îți răspund formal la întrebare... da, sunt chiar o femeie frumoasă!

—Și modestă....

—Nu. Deloc. Modestia și frumusețea nu fac casă bună. Modestele sunt toate urâte. Sau proaste. Sau urâte și proaste.

E rândul meu să mă amuz. Pare o conversație interesantă.

—Mda... și spune, parcă Alex, nu? Spuneai ceva de o confidentă plătită... cam cât mă costă privilegiul de a putea dialoga cu doamna frumoasă și nu modestă?

—Nu fi bădăran! Și nici ironic! Într-adevăr, mă vei plăti, dar, crede-mă, câștigul tău e mult mai mare decât ceea ce vei cheltui. Sunt doar bani. Eu am să îți ofer ceea ce banii tăi nu vor putea să cumpere niciodată. Și ca să nu ai impresia că ești înșelat în vreun fel, pot și vreau să îți ofer o perioadă de test.

O versiune demo, dacă vrei. Ca un software pe care îl poți încerca timp de ceva timp, până te decizi dacă vrei să mergi sau nu mai departe. Dacă crezi că îți e util, îl cumperi, iar dacă nu, îl abandonezi. Apoi, dacă vei crede că merită, mergem mai departe, dacă nu... ne oprim, fără să te coste nimic. Și, mai mult, te las pe tine să decizi cât timp va dura această perioadă de test.

—Păi, cum? Și dacă te păcălesc? Dacă doar profit de clauzele acestui contract curios, fără să îți plătesc nimic?

—Asta e. Îmi asum riscul.

—Chiar crezi că ești atât de bună?

—Hahaha... nici nu îți închipui!

Ei, chiar m-a făcut curios. Pare tare gagică. E prea sigură de ea. Cred că am să mă distrez puțin și, cine știe...

—OK. Hai să zicem că pot accepta așa ceva.

—Matei, ești la fel de ezitant în tot ceea ce faci? Ai vreun complex? N-ai fost alăptat la sân cât trebuie? Sau ai cumva puța mică?

—Ceeee?!

—Nu e o întrebare nelalocul ei. Acum câteva momente mi-ai zis că ai putea fi de acord în anumite condiții, iar acum am ajuns la „să zicem” că „ai putea accepta”... asta arată o teamă de a lua decizii și, în spiritul adevărului absolut, am simțit nevoia să clarific cauza ei. Nu vreau să te jignesc, doar vreau să înțeleg de ce.

—Spre știința ta, am fost hrănit la sân cât trebuie. Și... chestia aia... e suficient de mare. Și poate îți închid telefonul și nu îți mai dau prilejul să jignești aiurea oameni pe care abia i-ai cunoscut.

—Nu o să o faci! Pentru că, unu: ești intrigat și pentru că, doi:... dar mai bine nu...

—Ce anume?

—Nu, nu îți spun, pentru că o să abuzezi.

—De ce anume?

—Păi, ți-a trecut prin minte că și tu poți să mă întrebi orice ai vrea? Poate ești curios să afli răspunsul la o întrebare pe care nu ai avut niciodată curajul să o adresezi unei femei... ăsta era al doilea motiv.

—Daaa... pe bune? Atunci hai să îți mai dau o șansă. Uite, dacă tot ești atât de deschisă la minte și sinceră 100%, o întrebare-test: de ce înșală o femeie?

—Mda. Direct la țintă. Poate te-am judecat prea pripit. Pari chiar interesant.

—Hai, nu te eschiva... răspunde, madam sinceritate!

—E prea grea asta. Îmi trebuie vreo câțiva ani ca să te fac să înțelegi!

—Ei, te ascunzi după degete. Hai, întrebare ajutătoare: ai înșelat vreodată pe cineva?

—Da.

—Așa, simplu, da? Fără comentarii, fără un da, dar... și să vii cu o argumentație cum că el a fost de vină și că nu a fost deloc în intenția ta și că doar s-a întâmplat?

—Da. Simplu. Pentru că asta era natura mea la acel moment.

—Cum așa?

—Ei, e o poveste lungă. Poate, vreodată, am să ajung să ți-o spun. Însă la momentul ăsta nu e vorba de mine. Sunt aici precum un câine de pază culcat docil la picioarele seniorului, ca să îl asist la orice are el nevoie.

—Păi, cam de ce crezi tu că aş avea nevoie?

—Cred că uneori te simți singur. Iar alteori, atunci când te privești în oglindă, ajungi să nu te mai recunoști. Și uneori te doare, ceva acolo adânc în tine, și ai momente când ai vrea să iei lumea asta și să o faci țăndări, iar alteori te emoționează lucruri simple.

—Hahaha... ce ai zis tu aici se aplică la 99% dintre oameni! Ai vreun script din care citești?

—Nu, mă uit doar în sufletul tău.

—Așa, prin telefon?

—Da. Ai o tristețe în glas care răzbate chiar și atunci când ești agresiv. Poate mai ales atunci când ești dur. Ca un clovn sub a cărui mască se simte singurătatea.

—Le știi, fetița mea! Psihologie de telenovele!

—Hai, spune-mi că în ultimul timp nu ai avut niciun moment în care să te întrebi: „Cine sunt eu?”.

—Toată lumea are momente de tipul ăsta.

—Ai fi surprins. Nu toată lumea.

—Bine, o mare parte a lumii. Uite, știi ceva? M-am cam plictisit. Nu văd rolul și rostul acestei conversații. Hai să punem punct aici. Îți mulțumesc pentru cele câteva minute petrecute împreună și te salut.

—Cum dorești, Matei. Nu uita, sunt aici oricând ai nevoie. Zilele astea, când vei fi supărat, poți să mă suni.

—Aiurea... condiționări de magician de carton. Pa, domnișoară, hai pa!

—La revedere.